

Venus

Un relat de: [Edgar](#)

Tinc tan apamat el camí de ronda de Calella a Cala Estreta que el podria recórrer a ulls clucs. Els colors de la terra, els verds de la vegetació i sobretot els infinits blaus del cel i del mar m'emocionen. Segons les estacions de l'any i les tonalitats de la llum el paisatge canvia i experimento noves sensacions que m'alliberen de la monotonia quotidiana.

La pista forestal que comença a la masia d'en Ramon Roquer puja fins a un turó des d'on es contempla el jardí del Cap Roig i un mar esquitxat de velers i blanques embarcacions. Més endavant el bosc s'obre per descobrir-nos, a tocar, els illots rocosos de les Illes Formigues i poc després el camí baixa fins a la Cala on a l'estiu faig una capbussada abans de tornar a casa. M'agrada fer el camí en solitari gaudint de la tranquil·litat i el silenci, i imaginant fantàstiques aventures allunyades de la mediocritat del món real. Un dia, a la platja, la Susanna va sorgir del mar com la Venus de Botticelli. Ens varen mirar, em va preguntar on podia beure aigua i la vaig acompanyar a una font. Tots dos descobrirem que el nostre desig era inajornable, vàrem baixar a la platja i ens vàrem entregar l'un a l'altre, amb fúria, amb desesperació.

Era esvelta, tenia els ulls verds, la boca sensual i la pell de color terra fosca i sobretot desprenia una gran calidesa. Un fantasia es convertia en realitat i durant molts dies el camí ens dugué al nostre acollidor racó de la platja. Mai no m'havia sentit tan desitjat com llavors ni m'ho he sentit després.

Però les Normes controlen els fils de la nostra vida, un fil que els humans no podem manipular i per tant ens veiem condemnats a seguir el camí que el destí ens ha assignat. Des del principi m'havia deixat clar que no volia cap lligam i un dia va desaparèixer sense deixar rastre.

Ha passat el temps i sempre que torno a recórrer el camí, ho faig esperant que ella aparegui de nou. Però he acabat dubtant si tot plegat no va ser un somni i només el camí continua sent real.